

A középpont nélküli ember

Az interjút készítette és monológgá szerkesztette:

Hadas Miklós

Csak töredezett képeim vannak a gyermekkoromból, folyamatos élményeim nemigen. A család, amelyből előkeveredtem, kicsit hasadtnak tekinthető, mert az anyám zsidó származású, az apám pedig nem. Neki magyar meg német felmenői vannak. Ezt elég későn tudtam meg, mert az ilyen származásbeli dolgok tabunak számítottak nálunk. Sok minden tabunak számított egyébként. Például sohasem láthattam a szüleimet meztelenül. Mindenki egyedül ment be a fürdőszobába, és magára zárta az ajtót. És nemcsak az anyám, az apám is szégyellte magát előttem. Ahogy a gyerekkoromra visszaemlékszem, a feszültség, a csönd, a szorongás jut eszembe. Meg a magány. Hatvanötben születtem, apám és anyám is dolgozott, mégpedig elég eszelősen, és velem, noha egyedüli gyerek voltam, nagyon keveset foglalkoztak. Sokszor voltam otthon egyedül, és mindig magamban játszottam. Apám meg anyám nagyon utálták egymást, folyton veszekedtek, és többször érkeztem haza arra, hogy az egyik ráncigálja a másikat. De nem ám, hogy csak az apám ráncigálta volna az anyámat! Többször fordítva volt. Anyám volt az agresszívebb, ő volt az, aki többször megütötte apámat, hozzávágott emezt, amazt. Általában pénz miatt veszekedtek, pedig nem éltünk különösebben rosszul. Igaz, jól sem. Olyan közepes volt minden.

Nem is tudom, hogy ez hogy hatott rám. Nem mondom, hogy különösebben jól, de különösebben nem is rázott meg. Talán azt gondoltam, hogy ez az élet rendje, így kell élni, és biztosan minden család így él. A szüleimnek csak egy dolog volt fontos, hogy viszonylag jó jegyeket hozzak haza az iskolából. Hogy aztán mit csinálók, és hogy szerzem be a jegyet, az eléggé kevésbé érdekelte őket. Például nem tiltották meg, hogy elmenjek a barátaimhoz játszani. Ezért elég sokszor voltam távol otthonról. Egy sarokkal arrébb lakott az egyik osztálytársam, akivel mindennap együtt jöttünk haza az iskolából. Ez azért lényeges, mert végül is az ő mamájától értesültem arról, hogy én tulajdonképpen zsidó lennék. Egyszer az ő mamája, azt hiszem, ötödikesek lehettünk, azt mondta, hogy azért jó, ha én fölmegeyek hozzájuk, és a Lacival játszom, mert nekünk, zsidóknak össze kell tartani. Ez engem nagyon meglepett, mert az egészről semmit sem tudtam. Nem is kérdeztem rá, úgy tettem, mintha elengedném a fülem mellett. Aztán otthon sem kérdeztem meg egy darabig, de onnantól fogva kezdtem figyelni a dologra.

Tehát az ilyen származásbeli dolgok otthon teljesen el voltak mismásolva. Aztán ez után az eset után egyszer megkérdeztem az apámtól, hogy miért mondta azt a Bíró Laci mamája, hogy nekünk zsidóknak össze kell tartanunk. Azt akkor már tudtam, hogy ez a zsidó dolog valami nem jót jelent, de közelebbi képem nem volt róla. Erre az

apám, pontosan emlékszem, teljesen elsápadt, s annyit mondott, nem is mondta, inkább sziszegte a fogai között, hogy a bűdös kurvája, és ezzel a dolog a részéről el is volt intézve. Hát ettől sokkal okosabb nem lettem. Lehet, hogy ezt csak utólag magyarázom bele, de utána valahogy inkább ennek a Lacinak a mamájára kezdtem haragudni, és talán azt gondoltam, hogy be akart csapni, hogy hazudott nekem, és valahogy utána sokkal kevesebbet is mentem hozzájuk. A Lacival utána is jóban maradtam, de a mamája előtt valahogy szégyelltem magam.

A furcsa az, hogy anyámmal sohasem beszéltem erről. Valahogy biztos voltam benne, hogy úgysem mondana semmit, mert amikor nagy ritkán az ő szülei kerültek szóba, mindig elütötte a témát azzal, hogy fiatalon meghaltak, és hogy a nagyanyám is utánuk ment nagy bánatában. Ez volt az egyenduma, de valahogy sugárzott belőle, hogy borzasztóan nem akar az egészről beszélni. Így hát nemigen firtattam a dolgot. Aztán egyszer valahogy a Lacival szóba került, hogy az ő mamája honnan szedte, hogy én zsidó vagyok. És akkor ő azt mondta, hogy azért, mert az anyád zsidó, és mindig az számít, hogy mi az ember anyja. Na, hát így tudtam meg, tizenegy-tizenkét éves koromban, hogy én miféle származású vagyok. De jellemző módon, egy alkalmat kivéve, amit még el fogok mesélni, mindez soha nem került szóba az anyámmal. Úgy tett, mintha nem lennének fölmenői. És ezzel én valahogy be is értem, és nem csodálkoztam azon, hogy miért nincsenek nekünk rokonaink.

Apám egy vállalatnál dolgozott tisztviselőként. Ő egy igazi gyöngye, tehetetlen ember volt, aki soha nem tudott a sarkára állni, amikor erre lett volna szükség, és aki soha nem érvényesítette az akaratát. Ugyanakkor jó szándékú volt, de ez valahogy nem jött át. Anyám volt a férfiember a családban. Ő egy nagy vendéglátó-ipari cégnél volt pénzügyi vezető, főiskolát is végzett. Tehát anyámnak volt diplomája, apámnak pedig nem. Anyám egy borzasztó kemény, határozott, katonásan beszélő, cigarettázó, csúnyán káromkodó nő volt, aki állandóan számlákat hozott haza, otthon is dolgozott, gépelt mindig, és engem kizavart a szobából. Sárgák voltak az ujjai a dohányzástól. Két szobánk volt, egyikben laktak a szüleim, a másikon pedig én. Ez egy pesti, nagy, gangos házban volt, a Körúttól kijebb, és a két szoba erre a nem túl széles utcára nézett. Troli járt az utcán, s emlékszem, ahogy feküdtem az ágyon, láttam a troli áramszedőjét. Mennek a trolik, én meg fekszem az ágyon, nézem az áramszedőket és unatkozom – ez a legjellemzőbb kép a gyerekkoromról.

Két sarokkal odébb volt az iskola, ahová jártam, s életem első tizennégy évében jóformán ki sem mozdultam abból a körből. Az anyám sokszor nem volt otthon esténként sem, s akkor apámmal kettesben voltunk. De vele nemigen lehetett beszélgetni, mert nem volt egy olyan beszédes fajta. Bekapcsolta a tévéhíradót, megnézte, utána a filmet is megnézte, aztán ment aludni. Közben zsörtölődött. Egy ilyen elégedetlen ember volt, aki folyton morgott, semmi se tetszett neki, de semmit nem is csinált annak érdekében, hogy bármi is jobb legyen körülötte. Ruhákat például sohasem vett magának. Büszke volt rá, hogy megvan az az öltönye, amiben megnősült. Én meg nem néztem vele a tv-t, inkább egyedül voltam a szobámban, ahol egész jól megvoltam, kalandregényeket olvastam: Jelky András, meg Huckleberry Finn, aztán meg Lem-regényeket, meg más, tudományos-fantasztikus könyveket. Ezenkívül sokat rajzoltam, ilyen fantasztikus képregényeket, űrhajókkal, marslakókkal, furcsa lényekkel, megvoltak a visszatérő figuráim, volt egy kis Tau Ceti naprendszerből származó furcsa golyó, az voltam én. Azt terveztem, hogy majd ilyen képregényrajzoló leszek, ha nagy leszek.

Én egy szőke, göndör hajú, hajlékony, ügyes, kedves, barátságos, szelíd gyerek vol-

tam, akit általában szerettek az osztálytársak. Úgy voltam négyes-ötös tanuló, hogy szinte nem tanultam semmit. Csak azt, ami az órán rám ragadt. Ez egy igazi, közepes pesti iskola volt, annak is a szarabb, tagozat nélküli osztálya, ahová időnként egy-egy jobb tanár véletlenül odakeveredett, de aztán hamar elpucolt onnan. Több volt a lány az osztályban, mint a fiú, és én valahogy inkább a lányokhoz csapódtam. Egy barátom volt, ez a Laci, akivel sokat voltunk együtt, jártunk moziba, gombfociztunk meg sakkoztunk, csak nem volt túl érdekes vele játszani, mert mindig megvertem.

Elég hamar kiderült, hogy tetszem a lányoknak, és hogy érdeklődnek irántam. Ez jólesett, nyilván az ilyen jólesik az embernek. Érdekes, hogy otthon egy csendes, elzárkózó emberként éltem, legalábbis a szüleim ilyennek ismertek, az iskolában viszont ilyen viccelődő, humoros, laza gyerek voltam, aki folyton szerelmes leveleket kapott a lányoktól. Na jó, nem folyton, de gyakran. És ettől viszonylag kellemes volt az iskolába járás. És az volt az érdekes, hogy tökéletesen kielégültem azzal, hogy tetszem a lányoknak. De nem arattam le semmit. Szerettem őket hülyíteni, és azt szerettem, ha minél többnek tetszettem. Sokkal fontosabb volt nekem, hogy minél többnek tetszek, hogy sikeres legyek, mint hogy valakivel csöndben bebújjak egy sarokba. És ezt ilyen osztálybohócként, szórakoztató emberként tudtam legjobban megvalósítani. Én voltam az is, aki a konfliktusokat megpróbálta valahogyan kibékíteni, kiegyenlíteni. Egyáltalán nem voltam verekedős. Volt egy-két verekedős gyerek, azoktól féltam, azokat ki nem állhattam. Ha valami konfliktus volt, inkább elütöttem valami viccel. Azzal szereztem különben népszerűséget az osztályban, hogy elég jó színészi képességeim voltak, és elég jól tudtam utánozni mindenkit. Az osztálytársaimat, a tanárokat, meg bárkit, aki adódott. Volt egy Jani nevű, nagyhangú, bunyós, erős fiú, ő volt a legerősebb az osztályban, különben egy jószívű gyerek volt, például ha hozott otthonról szendvicset, mindig adott belőle, ha kértem; na, az ő hanghordozását tökéletesen tudtam utánozni. És nem haragudott érte, hanem büszke volt rá, és én ezért neki egy ilyen bizalmi embere lettem, és ezért védettséget élveztem. Ha nagyon őszinte akarok lenni, ebben részemről volt egy kis számítás is. Vagy a fene tudja... Ilyen udvari bohócként szórakoztattam, és ő nevetett a legjobban saját magán. Ha megkért, hogy most akkor hogy is volt ez vagy az, akkor én szépen, engedelmesen leadtam a műsoromat.

Volt egy osztályfőnökünk, egy ilyen rövidlátó, szerencsétlen alak, akit szintén nagyon könnyű volt utánozni, mert csak a fenekemet kellett kitolni, az orromat a papírhoz érinteni, és magas, lassú, elnyújtott hangon kántálni. Ez volt a másik fő műsorszámom. Egyszer meg is látta az egyik szünetben, hogy utánozom. Nem szólt egy szót sem, csak abból vettem észre, hogy valami történt, hogy a többiek abbahagyták a röhögést, vagyis ilyen pukkadózó röhögés lett az osztályban. Na, onnantól kezdve aztán végleg elvágtam magam előtte. Egyébként a tanárok nemigen szerettek, mert linknek tartottak. Emlékszem, egyszer azt mondta rólam ez az osztályfőnökünk, hogy jellemtelen vagyok. Ez nagyon sértett engem, de utólag visszagondolva, lehet, hogy volt benne valami igazság. Tény, hogy úgy tudtam hazudni, olyan ártatlan képpel és természetességgel, hogy senki számára nem derült ki, hogy nem mondok igazat.

Egyszer persze lebuktam, amikor felhívott felelni, és nekem gőzöm sem volt arról, hogy mit kérdez, és azt mondtam hirtelenjében, hogy az édesanyámat kórházba vitték, és azért nem tudtam tanulni, mert én kísértem be a kórházba. Hogy ez hogy jutott eszembe, a fene tudja, de arra tök jó volt, hogy szánakozva azt mondja nekem, hogy jól van, üljél le, kisfiam. S akkor az óra végén odahívott magához, és megkérdezte, hogy mi baja van az édesanyámnak. Nem azért kérdezte, hogy számon kérjen, hanem ilyen

együtt érző módon. És hát akkor én elmondtam, a szemem se rebbent, hogy belgyógyászatra vitték, és hogy nem tudom, mi volt velem, a körzeti orvos hívta ki hozzám a mentőket. Csak hát megtörtént az a balszerencse, hogy másnap találkozott anyámmal az utcán, és kiderült, hogy én finoman szólva nem mondtam igazat. Na, attól kezdve betett engem a hazug, jellemtelen gyerek kategóriájába, és mindig lefelé kerekítette a jegyeimet. Éreztem, hogy nem szeretett. És valahogy nekem eszembe se jutott visszaszerezni az ő szeretetét. Nem törődtem vele, leírtam, úgy gondoltam, hogy ezen már nem lehet változtatni, és annál inkább megpróbáltam belőle hülyét csinálni. De ennek ellenére négy egész kettővel simán befejeztem az általános iskolát.

Ez a bizonyítvány arra volt elég, hogy fölvegyenek egy közeli, nagyjából hasonló, középszar gimnáziumba, ahol kísérteties gyorsasággal foglaltam el ugyanazt a pozíciót az osztályban, mint az általánosban. Talán az egyetlen különbség az volt, hogy nemigen volt igazi jó barátom. Mindenkiel jóban voltam, de komolyabb barátom, mint a Laci az általános iskolában, aki egyébként eltűnt az életemből, mert el is költöztek, néha találkoztam vele az utcán, legutóbb tavaly is, tők öregembernek nézett ki, meg sem ismertem, ő szólt rám, valami számítógépes cégnél melózik, na igen, ott tartottam, hogy nem volt barátom, és az egész középiskola ilyen csöndes eseménytelenségben telt. Megint a lányok körében voltak inkább sikereim, akkor már szép nagyra is megnőttem, és úgy többükkel is kavartam, de egyikkel sem kerültem közelebbi viszonyba, még csak nem is csókolóztam velük. Egész középiskolás koromban nem volt dolgom nővel, noha nagyon fontosak voltak számomra. Néha elmentünk moziba vagy bulizni. Egy lány volt az osztályban, aki nagyon rám akaszkodott volna, föl is kínálkozott, hazakísért, úgy udvarolt nekem, ahogy egy férfi szokott egy nőnek. Én hagytam, mert tulajdonképpen szép lány volt, sok fiúnak tetszett is az osztályból, de semmi különösebbet nem éreztem iránta.

Aztán harmadikos koromban egyszer csak meghalt az apám. Tök váratlanul történt, mert se öreg, se beteg nem volt, ötvenegy éves volt csak. Mindig egy ilyen zsörtölődő, ingerlékeny alak volt, és valószínűleg, sőt biztos, kapott egy szívinfarktust valamilyen munkahelyi ügy miatt. Ott lett rosszul, bevitték a kórházba, és másnap meg is halt. Érdekes módon, akkor egyre többen kezdték nekem mondani, hogy mennyire az apám fia vagyok, hogy mennyire hasonlítok rá. Ez korábban valahogy nem merült föl, de a halála után egyre gyakrabban. S aztán valahogy én is elhittem a dolgot. Neki is göndör haja volt, ő is magas volt, bár ő egy kicsit testesebb volt nálam. Én anyámnak ezt a szikárabb, csontosabb, keményebb testalkatát örököltem.

Apám halála után anyám nem hogy megenyhült volna, hanem még keményebb, még inkább megközelíthetetlen lett. Valahogy nem tudott velem közelebbi viszonyt kialakítani. Sokat gondolkoztam ezen, mert máig ilyen tárgyyszerű, hűvös a kapcsolatunk. Van egy pszichológus ismerősöm, aki azt mondta, hogy valószínűleg az lehetett a helyzet, hogy anyám apámat látta bennem, és mivel közöttük nagyon rossz volt a házasság, nem igazán szerelemből, hanem a fene tudja, miért házasodtak össze, de az tuti, hogy nem szerették egymást, és nyilván ezért nem szeretett engem sem. Vagy a fene tudja. Nekem ez egy kicsit egyszerű magyarázatnak tűnik. De az igaz, hogy olyan soha nem fordult elő, hogy ők arról az időszakról meséltek volna, amikor én még nem voltam. Amikor együtt voltunk, akkor inkább csönd volt. Mindenki tette a maga dolgát. Ha éppen nem veszekedtek. Nem jártak sehová, színházba vagy moziba, barátaik sem voltak. Amikor apám meghalt, akkor anyám még inkább belevetette magát a munkába. Nem volt olyan öreg, huszonhárom éves korában születtem, ez azt jelenti, hogy éppen

negyvenévesen maradt egyedül, de fel sem merült benne, hogy férfiak után nézzen. Nem hiszem, hogy szexuálisan boldogok lettek volna, vagy hogy ilyen igényeik lettek volna. Ezen is sokat gondolkoztam, és valahogy mindig az volt a benyomásom, persze ezt anyámtól lehetetlen lett volna megkérdezni, de az volt a benyomásom, hogy nem is éltek nemi életet. Soha nem fordult elő, hogy egymás kezét megfogták volna, vagy meg-simogatták volna egymást, vagy anyám érdeklődött volna az én lelki ügyeim iránt. Minden le volt fojtva. El volt fojtva. Tabu volt.

A középiskolában ugyanarról voltam híres, mint az általános iskolában: megint én voltam az osztály bohóca. Most már főleg a tanárokat, de nemcsak azokat, hanem ilyen ismertebb alakokat, színészeket is utánoztam. Volt egyszer az iskolában egy „ki mit tud”, ahol nyertem is valami díjat a műsorommal. Akkor az egész iskolában elég népszerűvé váltam, mindenki ismert. Kicsit rosszabb tanuló voltam, mint az általános iskolában, de aztán az érettségin felturbóztam magam négyesre. Ehhez persze nagy mázli is kellett. Különbösen az egész gimnázium unalom volt, kívül maradtam rajta. Volt valami tompa érdektelenség bennem, olyan ímmel-ámmal csináltam a dolgokat. Valahogy olyan voltam, mint egy automata. Semmi lélek, semmi izgalom. Most sem tudok semmi érdekeset mesélni ezekről az évekről. Megint csak egy kép jelenik meg: baloldalt, az utolsó előtti padban ültem egy Lali nevű gyerek mellett, aki folyton pornóképeket mutogatott a pad alatt, és emlékszem, eléggé idegesített a dolog. Na, ez a legfontosabb emlékem a középiskolából.

Akkor derült ki, hogy mit ér ez a négyes érettségi, amikor földrajz–rajz szakra felvételiztem a szombathelyi főiskolára. Hát semmit nem ért. Pedig rajzolni viszonylag jól tudtam, még gyakoroltam is a felvételi előtt, jártam egy szakkörbe, ahol azt mondta a festő, aki tanított, valami ismertebb fazon volt egyébként, már nem emlékszem a nevére, kiállításai is voltak, hogy van manuális tehetségem a dologhoz, csak ki kéne találni a világomat. Hát lehet, hogy ezért, lehet, hogy nem, mert azért egy rajztanárnak nem hiszem, hogy különösebben eredetinek kellene lennie, nem vettek fel Szombathelyre. Ennek egyébként örültem, mert a franc akart odamenni. Csak anyám miatt felvételiztem, aki folyton rágta a fülemet, hogy diploma így megy úgy, de amikor megjött a papír, hogy nem jutottam be, mondtam anyámnak, hogy ezzel én befejeztem. Nem akarok továbbtanulni. Nem is tanultam tovább.

Aztán néhány év lebegés következett. Anyámmal laktam, szartunk egymásra, néha hetekig szinte egymáshoz sem szóltunk. Azt mondta, lakhatok ott, de el kell tartanom magam. Na, hát ez nem volt nekem különösebben nehéz, mert volt egy haverom, egy másik osztályba járt a gimiben, nagy kavarógép volt egyébként, akivel ráálltunk a seftelésre. Lengyelbe meg Romániába jártunk, hoztunk meg vittünk minden szart, már nem is emlékszem, hogy mit, mindig mást, a gyerekbiciklitől a szappanig. Emlékszem, a románok kurvára kajálták a piros aranyat meg az ilyen ételízestőket, aztán visszafelé meg ilyen kamu konyakokat hoztunk, amit meg itthon lehetett jól eladni. Jó volt a dolláros seft is Lengyelbe. A gatyánkban elfért a pénz, azt átváltottuk zlotyra, azon gyenge minőségű aranyat vettük. A haverom meg ismert valakit itthon, aki nagyon jól fizetett érte. Tökre be volt járattva minden. A román városokat néha meg kellett kenni, de ez bőven belefért. Már annyira profik voltunk, hogy tudtuk, mikor vannak szolgálatban a mi embereink. A magyarok meg szartak ránk. Egy ilyen kétnapos krakkói vagy nagyváradi útból egy hónapig marha jól meg lehetett élni Pesten.

Eletem első nagy szerelmére huszonkét éves koromig kellett várni. Előtte volt már egy-két barátnőm rövidebb ideig, de ezek valahogy semmilyen nyomot nem hagytak

bennem, vagy ha valamit hagytak, az inkább egy kellemetlen élmény volt. Ez a barát-nóm, Évának hívták egyébként, a nimfomania határán mozgott, de inkább tényleg nimfomán volt. Állandóan szeretkezni akart. Saját bevallása szerint tizenhárom éves korában veszítette el a szüzességét, és azóta én voltam a huszonötödik pasasa. Vagyis legalább a huszonötödik, mondta mindig, mert volt egy-két olyan bulin, amikor úgy beszívott, hogy nem tudja, hányan kefélték meg. Ilyenekkel szeretett dicsekedni. Tény, ő keményen bevezetett engem mindenbe. Állandóan hatnékja volt: a konyhában, a vécében, a villamoson, a kapualjban, idegenek lakásában, a Duna-parton, az erdőben, mindenhol. Az se zavarta különösebben, ha meglátták. Állandóan fogdosott, rám nézett, nagyra nyitotta a szemeit, a fejét jobbra-balra ingatta, és úgy mondta mindig, suttogva: nagyon kell, nagyon kell. Később már nem is mondott semmit, csak ártatlan képet vágott, nagy szemekkel, volt egy ilyen jellemző mozdulata, amit csak mi értettünk, finoman megmozdította a fejét, s akkor tudtam már, hogy néhány percen belül szeretkezni fogunk, akárhol is voltunk. Csodálatos fantáziája volt e téren. Teljesen belécsavarodtam. Gyönyörű szemei voltak, gyönyörű zöld szemek, teljesen filigrán volt, törékeny, vékony lábú. Semmi melle nem volt, de tényleg semmi, ezzel szemben a bőre átlátszóan fehér volt. Utólag jöttem rá, hogy olyan volt a teste, mint egy tizenkét éves gyerekeknek. Pedig idősebb volt nálam két évvel. Eszeveszett módon gerjedtem rá. Azt hittem, én vagyok a világ legboldogabb embere, meg hogy megtaláltam az élet értelmét. Teljesen őszinte volt, a nyersségig őszinte, és ez nekem borzasztóan imponált. Tök feldobott állapotban éltem meg vele egy évet. Ennek a kapcsolatnak a későbbi testi fölzsabadultságom, gátlástalanságom szempontjából óriási jelentősége volt.

Szerettem volna, ha összeköltözünk, de ő hallani sem akart róla, azt mondta, tartsuk meg a függetlenségünket. Gyakran jött hozzám éjszakára, anyám nem szólt semmit, egyébként meglepően barátságos volt az Évával, na már önmagához képest, ami azt jelenti, hogy egyszer sem küldte el a francba. Neki volt egy külön lakása Zuglóban, ahol én is sokat aludtam, de az istennek nem akarta, hogy odaköltözzek. Ezt egyre kevésbé értettem, mígnem aztán rájöttem, hogy miközben én naponta többször szeretkeztem vele, még más pasasai is voltak. Úgy fogtam gyanút – mit gyanút, a vaskos, brutális, szőrös valósággal szembesültem –, hogy egyszer találtam nála egy férfi alsóga-tyát, ami nem az enyém volt. Egyszerűen ott volt az előszobában a fogason. Amikor odadugtam az orra alá, csak vigyorgott, és azt mondta, kíváncsi voltam, hogy észreveszed-e, meg hogy tesztelni akart. De aztán jóakaróim is jelentették, hogy látták Évát itt is, ott is egy másik sráccal. Amikor ezt számon kértem, először még tagadott, de másnap találkoztam velük, ahogy együtt jöttek le a lépcsőn a házukban, amikor én éppen mentem hozzá. Tehát elég durva volt a helyzet, úgyhogy én köpni-nyelni nem tudtam. Akkor megvártam az ajtó előtt, közben csak hergeltem magam, s amikor megláttam, hogy jön vissza, s vigyorog a képembe, annyira elborult a fejem, hogy elkezdtem fojtogatni meg ráncigálni, még kint a lépcsőházban. Baromi vad verekedés tört ki közöttünk. Leköpött, rugdosott, és azt mondta, hogy takarodjak, menjek a picsába, utál, undorodik meg hánynia kell tőlem, gusztustalan alak vagyok. Ilyen finomságokat kiabált. És akkor mondta azt is, hogy egy hónapja már ezzel a Sanyival húz, és hogy legyen tisztában azzal, hogy az elmúlt évben, miközben én folyton kisajátítani akartam, amitől ő teljesen megőrült, mert hogy ő szabad ember, akit nem lehet kisajátítani, még volt két szerelme és jó néhány hapsija.

Utána baromira szégyelltem magam, aztán még jobban összetörtem. Évekig nem is tudtam kimászni belőle. Sőt tulajdonképpen az egész életemben, máig óriási jelentő-

sége van ennek a szakításnak, mivel az Éva volt az első ember az életemben, akit igazán szerettem. Öngyilkos is lettem, beszédtem egy rakás gyógyszert, egyszerűen nem tudtam, mi van velem. Kórházba is kerültem, pszichiátriára. Egy hónapig fektettek meg gyógyszereltek. Ennek aztán szerencsés következményei is voltak, ugyanis a következő fontos pont az életemben az volt, hogy be akartak hívni katonának. Ettől furcsa módon egészen elképesztő mértékben elkezdett dolgozni bennem az életerő, mert a legkomolyabban azt gondoltam, hogyha elvisznek katonának, meg fogok halni. És hiába voltam nem sokkal korábban öngyilkos, ettől valahogy visszajött az életkedvem. Úgy küzdöttem a katonaság ellen, mintha az életemről lett volna szó. Egyébként arról is volt szó. Olyan állapotban voltam, hogy semmiféle megalázást, dresszúrát nem bírtam volna elviselni. A kezelőorvosom adott egy igazolást, rendes volt a pasas, még rá is tett egy lapáttal, olyat is beleírt, hogy még kezelés alatt állok. Én ennek ellenére tutira akartam menni. A szakítás meg a kórház után lefogytam vagy tíz kilót, csont és bőr voltam, de elhatároztam, hogy még tovább fogyasztom magamat. A sorozás előtt három napig nem ettem semmit. Ráadásul nem is aludtam semmit, és az utolsó éjszaka nem elég, hogy nem aludtam, futottam a városban vagy tizenöt kilométert. Hatra kellett menni a sorozásra a Pataki térre, szeptember eleje volt, nyári meleg, én meg nem zuhanyoztam le, hanem büdösen, sapkában, téli ruhában, egyhetes borostával a képemen mentem oda. Teljesen olyan voltam, mint egy őrült. Azt hiszem, tényleg az is voltam. Külön gubbasztottam a többiektől, senkivel nem álltam szóba, s amikor bementem a bizottság elé, nem tudom, hogy miért, mert egyáltalán nem terveztem, de valami isteni sugallatra azt mondtam, hogy nekem semmi nem sikerült az életben, velem mindig mindenki csak kitolt, mindenki megalázott, és hogy csak akkor leszek egészséges ember, ha elvisznek katonának. És én igenis bizonyítani akarom, hogy alkalmas vagyok katonának. Néztek rám, tök hülyére vettek, áradt belőlem a bűz, ja igen, és még megittam több deci kávé is, amitől összevissza ütött a szívem, amit szépen meg is állapítottak. Aztán átadtam a zárójelentést. Erre azt mondták, hogy csukjam be a szemem, és menjek el az ajtóig. Becsuktam a szemem, léptem kettőt, és eldőltem, beütöttem a fejem, fennakadt a szemem, elájultam. Ennél jobban nem is lehetett volna megtervezni. Arra ébredtem, hogy egy mentőben fekszem, és a mentőstől kaptam meg a katonaisgazolványomat, amibe be volt ütve, hogy alkalmatlan vagyok. Valószínűleg nem ilyen ifjú honvédekre vágytak a magyar néphadseregben, mint amilyen én voltam.

Ezután sokáig egy ilyen depressziós időszak következett, csak feküdtem, feküdtem otthon, míg egyszer csak kezembe került egy könyv, az volt a címe, hogy „Zsidó gyógyászat”. Egy magyar pszichiáter, aki kiment Izraelbe, és ott az Eichmann-per egyik szakértője lett, mesél benne a saját életéről. Elég érdekes könyv volt. És ettől, noha korábban soha nem gondolkoztam ilyen zsidó témákon, hirtelen eszembe jutott, hogy ha ki akarok kászálódni ebből az állapotból, akkor nekem messzire kell menni, mégpedig egyenesen Izraelbe, hátha attól rendbe jön az életem. Igen ám, de ez nem volt olyan könnyű dolog a nyolcvanas években Magyarországon, mert ugye a kommunista Magyarország az arabokat támogatta. Nem akartam szarozni, meg hivatalos papírokat intézni, inkább a cselebbebb utat választottam. Abban az időben ugyanis két útlevel volt érvényben Magyarországon: egy piros, amivel úgymond a testvéri szocialista országokba lehetett utazni, és egy kék, amivel háromévente nyugatra lehetett menni, egy külön bepecsételt ablakkal. És volt egy kivételes ország, Jugoszlávia, ahová mindkét útlevellel lehetett utazni. Namármost, én a korábbi seftes útjaimon megismerkedtem egy nagyváradi sráccal, aki szintén benne volt a bulikban. Szépen elmentem hozzá, s a pi-

ros útlevelemet, amellyel Biharkeresztesen átléptem a határt, otthagytam nála, s a román–jugoszláv határon már a kéikkel mentem át. Kicsit be voltam szarva, de simán átengedtek. Aztán irány Szkopje, mert megtudtam, hogy ott van görög konzulátus, és ott szépen kaptam egy görög vízumot. Ugyanis a kék útlevélbe az volt beírva magyarul meg idegen nyelven is, hogy a világ minden országára érvényes. Aztán Athénban bementem az izraeli követségre azzal, hogy szeretnék kivándorolni. Kicsit szívattak, rengeteg adatot kértek, de végül is adtak egy repülőjegyet Tel Avivig. Meg persze urasán fizették az athéni költségeimet, amíg várnom kellett.

Izraelben nagyon kedvesek voltak, rögtön elküldtek egy kibucba, nem messze Haifától, ahol zömmel magyarok voltak. Tel Aviv tetszett, az egy jó pezsgő hely volt, de Jeruzsálem kurva idegesítő volt, mert annyira utálkoztak egymásra a zsidók meg az arabok. Ezt én sehogy sem tudtam felfogni. Amikor Jeruzsálemben átmentem az arab negyedbe, és ezt elmondtam a zsidó ismerőseimnek, úgy néztek rám, mintha leprás lennék. A kibuc egy darabig még elment, elkezdtek rögtön héberre tanítani, bejártam Haifába, egy óvodában kellett takarítanom, de aztán kezdett egyre jobban fárasztani a dolog. Aztán pár hónap múlva megjöttek a papírok, hogy rendben van, elfogadnak zsidónak, maradhatok anyám alapján. És akkor tudtam meg, hogy anyám szülei mind Auschwitzban végeztek. Volt nekik valami listájuk, s azon rajta volt, hogy a nagymama meg a nagypapa is ott halt meg. Sőt még az is kiderült, hogy anyámnak volt két nővére, és azok is ott haltak meg. És erről anyám soha egy kurva szót nem mondott nekem.

Ez mondjuk eléggé mellbevágott. Ehhez járult, hogy elkezdtek pedzegetni, hogy hamarosan megkapom az állampolgárságot, és akkor majd elvisznek katonának. – Na, basszátok meg! – gondoltam –, cseberből vederbe! Ez aztán nem kóser! Hogy az arabok lőjenek le engem? Akikkel nekem az égvilágon semmi bajom nincsen!? Ettől nagyon befostam. Abban biztos voltam, hogy a katonaság az nem az én világom. A kibucban különben nem volt pénzosztás, kaptunk kaját, ingyen lehetett enni, meg minden, csakhogy kezdtek egyre jobban beszippantani engem. Volt ott egy csajom is, aki nagyon gerjelt rám, de a nagy mellei, legalábbis ahhoz képest, amihez én szokva voltam, nagyon idegesítettek, ezért inkább kerülni próbáltam, de olyan erőszakos volt, mint egy pióca, egy pillanatig nem hagyott békében. És aztán egyszer csak rájöttem, hogy ezek nem fognak engem elengedni. Se ez a lány, se az öregek a kibucban, mivel minden fiatal lepattant tőlük, s nagyon kellett nekik a friss vér.

Akkor eldöntöttem, hogy azt mondom nekik, hogy anyámmal kell személyesen találkoznom, s majd megpróbálom rábeszélni, hogy ő is jöjjön Izraelbe. Közben egyébként telefonon beszéltem vele, s akkor, életében egyetlenegyszer, úgy tűnt, hogy nagyon összetört. Telefonon mondtam neki, hogy tudok mindent, az apjáról, az anyjáról meg a nővéreiről. Nagy csönd volt, és akkor hallottam, hogy sír a vonal másik oldalán. Volt egy ilyen rám állított biztonsági tiszt, vagy mi a nyavalya, aki tulajdonképpen egy rendes fazon volt. Hogy mit jelentgetett rólam, azt a franc tudja. Ilyen lelkizős alkat volt, nagy vizenyős szemekkel, nem tudom, hogy a lelkizés is munkaköri kötelessége volt-e, vagy már csak ráadásaként csinálta, mindenesetre nagyon fogékonyak tűnt. Elmeséltem neki, hogy anyámat mennyire megrázta ez a dolog, meg hogy engem is nagyon megrázott, s hogy még soha nem beszéltünk ezekről, és most biztosan új kapcsolat lesz kettőnk között. Én mindenképpen visszajövök, mert csak Izraelben tudom elképzelni a további életemet, annyira megszerettem ezt az országot, s anyámat is magammal fogom hozni. Bla-bla-bla...

Na, a lényeg az, hogy ezt beszopták, és megengedték, hogy hazamenjek Magyarországra. Vettek nekem egy repülőjegyet Bukarestig, ott szépen elmentem a rendőrségre a Gara de Nordon, a legnagyobb pályaudvaron, azzal, hogy ellopták a táskámat, benne az útlevelemmel. Jegyzőkönyv, magyar követség, ott mondtam, hogy két hete érkeztem Romániába, ellopták mindenem. Erre adtak pénzt, meg egy ideiglenes hazatérő igazolványt. Én meg szépen fölszálltam a vonatra, Nagyváradon leszálltam, begyűjtöttem a korábban otthagytott piros útlevelet, mert tudtam, hogy jó lesz az még, hiszen a sok pecsét között úgysem veszik észre, hogy egy visszaút hiányzik. A lényeg az, hogy senki nem tudta meg Magyarországon, merre is jártam. Anyám furcsán fogadott, lefogyott, megváltozott, nagyon megöregedett. Láttam rajta, hogy beszélni akar velem, bele is kezdett, nem is egyszer, de akkor már én tettem úgy, mintha nem érdekelne a dolog. Kegyetlen voltam vele. Nagyon elegendő volt már belőle, meg ebből az egész zsidó buliból is.

Aztán megint néhány homályos és zavaros év következett, több helyen dolgoztam, egy ilyen üzletportálokat tervező cégnek rajzoltam, de leginkább sefteltem, megint főleg Lengyelből meg Románból szállítottuk a sajrét. Közben összeomlott a kommunizmus, de ez engem tök hidegen hagyott. Egy dolog volt fontos ebből az egészből, az, hogy egyre könnyebben lehetett nyugatra utazni. Volt egy haverom Párizsban, aki ott már elég jól bedolgozta magát. Általában Amszterdamból kellett az anyagot Franciaországba szállítania, a dolog nem volt kockázatmentes, mert a hasisra kurvára buktak a francia szervek, de mi olyan tutik voltunk, hogy soha nem buktunk le. Vagyis én nem buktam le. Persze ezt magyar útlevelemmel nemigen lehetett volna csinálni, mert ha azt akkoriban meglátták egy nyugati határon, biztos, hogy félórát szívatnak. Arról nem is beszélve, hogy egy magyarnak akkor még vízum kellett majdnem mindenhová. De hát ennek a Peti haveromnak szerencséje volt egy arab cimborája, aki kurva jól tudott mindenféle papírokat hamisítani, nyomdász volt eredetileg a szakmája, ez szintén benne volt a buliban. Persze a kellékei is megvoltak hozzá. De azért kiderült, hogy az én közügyességemmel még tutibbá lehet tenni a dolgot. Útlevelekben, igazolványokban, meg mindenféle hivatalos papírokból utaztunk. Ebbe most inkább nem mennék bele. Salah, ez az arab csávó mindenkinek mindent megcsinált volna, tök infantilis volt egyébként, ha pénzt kapott, két nap alatt elszórta; szépen nőtt is a klientúránk, de a Petivel meggyőztük, hogy ha csak hárman vagyunk, pontosabban az amszterdami német gyerekkel meg a párizsi sráccal, akinek vittük a cuccot, öten, tehát ha minél kevesebben vagyunk, és megmaradunk az anyag szállításánál, sokkal kisebb a bukóvári esélye. Ezt felfogta, de azért folyton figyelni kellett rá. Amúgy volt nekem nemzetközi diákigazolványom, olasz jogosítványom, étkezési jegyem, de legfőképpen olasz személyi igazolványom, amivel simán lehetett mászkálni az európai határokon, ránk se néztek. Ehhez egy olasz rendszámú verda is tartozott. Mindig pont olyan Fiatunk volt, ami éppen a legátlagosabbnak számított. Sokszor mentünk vonaton is, mindig első osztályon, tök elegánsan, s a határon a Corriera della Serát olvastuk. A vonatjegyet volt a legkönnyebb hamisítani. Vésztartalékként egyébként volt egy brazil útlevelem is. Tévedés: a mozijegyet volt a legkönnyebb hamisítani. Sokáig játszottam azzal a gondolattal is, hogy brahíbból bejelentkezek a franciáknál mondjuk Nagy Istvánként, hogy elvesztettem az útlevelemet, és menedékjogot kérek, de hát a Peti tök joggal mondta, hogy hol élek, összeomlott már a kommunizmus, mi a szarra akarok izzítani. Ebben volt némi igazság, így hát elálltam a dologtól.

Így hát anyagi gondjaink nem voltak, egy egészen jó lakást tudtunk bérelni. Baromi sok időnk volt, nemigen tudtunk mit kezdeni magunkkal. Párizst is egyre jobban belak-

tuk. Egyszer aztán egy bulin megismerkedtem egy lengyel fazonnal, Jaceknak hívták. Színházzal foglalkozott, pantomimmal, meg ilyen dolgokkal, és mondta, hogy nézzek le hozzájuk, mert hogy nagyon jó a mozgásom meg a mimikám. Egy pincében próbáltak. Voltak közöttük franciák is, még két lengyel, egy fekete csaj Martinique-ről, de mindig fölűntek újabb és újabb fazonok is. A mag hat-hét emberből állt. Ebből kettő zenész volt. Mindenféle avantgárd és szurreál dolgokat csináltak, kevés szöveggel, sok mozgással, zenével. Tök jó volt, ott is ragadtam. Még nem tudtam annyira a nyelvet, hogy beszéljek, bár azért néhány mondatot meg tudtam tanulni. De általában néma szerepeim voltak. Ez már csak azért is kézenfekvő volt, mert egy csomó előadásban szinte alig volt szöveg, csak különböző hangeffektusok voltak. De volt olyan darab is, hogy magyarul kellett mondanom benne néhány mondatot. Az volt a lényeg, hogy senki ne értse.

Akkor már több mint két éve voltam Párizsban. Aztán, amint ez persze várható volt, a Peti lebukott, s a franciák első dolga volt, hogy keményen sítire vágják. Ettől baromira beszartam. Szerencsére engem nem köpött be, de akkor azonnal leálltam. Meg nélküle nem is mertem volna csinálni. Mindig borzasztóan féltem az ilyen erőszakos dolgoktól, meg az erőszakos szervektől, katonaságtól, rendőröktől. Még egy tűzoltó láttán is összeszorult a gyomrom. A börtönről nem is beszélve. Elképzeltem, hogy engem is bezárnak egy kalickába – ez lett volna a vég. Meg aztán valahogy mindig jó arányérzésem is volt, és tudtam, hogy valamit mikor kell befejezni. És, ez valóban tök csodálatos, de soha sehol nem buktam le. Az igazolványaim persze megmaradtak, a kisebb dolgokat pedig egyedül is meg tudtam már csinálni, úgyhogy szinte ingyen ettem, közlekedtem egész Franciaországban. Az ingyenszínházakról meg -mozikról nem is beszélve. Emellett több mint százezer frankom is volt már félretéve. Egy jó kis stúdióba mentem át, minden megvolt benne, ami kellett, és csak havi ezeröttszáz frankot kellett fizetni érte.

Már csak azért sem kavartam különösebben, mert egyre komolyabban csináltam ezt a színházat, már amennyire én bármit is képes voltam komolyan csinálni az életben. Fesztiválokra is jártunk, és kialakult egy nyolc-tíz, de időnként tizenöt főből álló csapat. Díjakat is kaptunk, egyre ismertebbek voltunk, s a Jacek, aki az egészet összehozta, tényleg kurva tehetséges volt. Kaptunk támogatást a párizsi 19. kerületi önkormányzattól, volt egy nagy helyiség, amit ingyen használhattunk próbateremként, de gyakran előadásokat is tartottunk ott. Ez egy szép korszak volt. Talán a legszebb az életemben. Biztos, hogy még egyszer nem lesz ilyen. Már csak azért sem, mert itt éltem meg a második igazán komoly kapcsolatomat, a második nagy szerelmet, amitől fogva aztán megint minden megváltozott az életemben. Talán furcsán hangzik, de bizonyos értelemben ez a második szerelem is az Éva volt. Közben is, meg utólag is, mindig azt éreztem, hiába is akartam elhessegetni, hogy ő az. Persze nem ő volt, még szép, hogy nem ő. A második szerelmemet ugyanis Laurent-nak hívták. Nem lány volt, hanem fiú.

Ő is ebben a csapatban volt, mégpedig az egyik zenész. Alapvetően ütőhangszeres volt, de bármin tudott játszani, ha nagyon kellett. Amikor legeslegelőször megláttam, úgy hívtam egyébként, hogy Lóri, aztán rajta is ragadt a név, mindenki így nevezte, tehát amikor megláttam, az a különleges érzésem volt, hogy ez az Éva, aki utánam jött, mert velem akar lenni. Nem bírja ki nélkülem. Ugyanis pont olyan szeme volt. Ez volt a legfantasztikusabb a dologban, hogy a megtévesztésig tökéletesen olyan szeme volt, mint az Évának. Ezenkívül az Évának is rövid, fekete haja volt, a Lórinak is ugyanolyan szálú, rövid fekete haja volt. Ugyanakkor semmi szőre nem volt, teljesen lányos

volt a képe, és érdekes módon ő is idősebb volt nálam, igaz, csak egy évvel, mégis mindenki fiatalabbnak nézte. Kisebb is volt, mint én, és ugyanolyan vékony, filigrán, kisfiús teste volt, mint az Évának. Emellett lelki alkatuk is hasonló volt, nem beszélve az erotikus túlfűtöttségéről. No, ebben azért elmaradt az Évától. Egyébként nem hiszem, hogy sok ember szaladgálna a földön, aki akár csak az Éva nyomába érhetne ebből a szempontból.

Majdnem egy évig tartott, hogy semmi nem volt közöttünk, és én valahogy, ha nem is tudatosan, mindig az Évát láttam benne. Ő egy ilyen kedves, vidám, folyton hülyéskedő, nevető alak volt, akit mindenki szeretett. Tényleg. De nem vették komolyan, mivel könnyen be lehetett csapni, félre lehetett vezetni, bármit meg lehetett etetni vele. Teljesen naiv ember volt. De ez nem volt egy kegyetlen társaság, nem bántottuk, inkább csak néha összenevettünk, és akkor is inkább szerettük. Én tudtam, hogy jár az egyik fiúval, tudtam, hogy foglalt. Ezért abszolút nem is izgatott. Meg valahogy tők elképzelhetetlen is volt, eszembe se jutott, tényleg, hogy nekem egy másik fiúval lehetne kapcsolat. Abban viszont hozzám hasonlított, hogy mindenkinek tetszeni akart ő is. Csak még nálam is inkább függő lény volt, nem tudott egyedül létezni egy félóráig sem. Akkor, amikor szakított ezzel a Jean-Claude nevű sráccal, egyébként az szintén színész volt, csak amikor mi összejöttünk, nem bírta elviselni, és kiszállt, Lóri tők ki volt borulva, jajgatott, sírt, ilyenek. Mindenki vigasztalta. Tényleg sajnáltuk, de engem azért egy kicsit idegesített is ez a nagy jajgatás. És aztán egyszer, egy ilyen panaszkodás alkalmával a nyakamba borult, és elkezdett ölelgetni. És valahogy annyira ki voltam éhezve, mert igazi, komolyabb kapcsolatom már régen nem volt, valahogy semmi nem jött össze igazán, és annyira jólesett a közelsége, és ami a legfurcsább, hogy tők természetes volt az egész. Semmi furcsát nem éreztem. Épp ellenkezőleg. Rájöttem, hogy legalább olyan izgató, mint az Éva.

Na, a lényeg az, hogy összejöttünk, és egy majdnem két évig tartó, viharos és vad kapcsolat lett belőle. Tényleg marha jó volt együtt. De aztán menet közben kiderült, hogy ő túlzottan is gyermeket, aki képtelen akár csak egy nappal is előre gondolkodni. De ez nem zavart különösebben. Mondjuk én se arról voltam híres, hogy mennyire megtervezem az életem, de azért mégis, hozzám képest ő valóban egy ilyen hatéves ember szintjén élt máról holnapra, miközben az ösztönei kiválóan működtek. Az egész élete három dolog körül forgott: a szex, a zene meg a színház körül, ebben a sorrendben. Ja, meg a mozi körül. Sokszor egy nap három-négy filmet is megnéztünk, ingyen volt. Ezen kívül semmi nem érdekelt. Alapvetően, mint minden ütős, folyton izgett-mozgott, folyton csupa remegés, csupa vibrálás volt. Kifejezetten jó ütős volt. Olykor szinte zseniális. Bár lehet, hogy kicsit elfogult voltam vele kapcsolatban, nem tudom. De borzasztóan szerettem, amit csinált. Úgy éreztem, hogy az én meghosszabbításom.

Egyszer, az egyik nyáron, elmentünk Cannes-ba. Valahogy éreztem, hogy ebből valami rossz dolog fog kisülni, és mindenfélét ki is találtam, persze nem tudatosan, hogy miért ne menjünk oda, de Lóri csak izzított, hogy forróság, jószág, napfény, tenger, bujaság. Nem volt túl nehéz meggyőznie. Na, és ott ő, egészen egyszerűen és prózaian, beleszeretett egy pincér srácba, aki ott melózott a szállodánkban. Egyik napról a másikra. Hogy egymásba szerettek. Ezt csak úgy közölte velem. Azt mondta, ennyi volt. Puff! Ennyi volt? Azt hittem, megőrülök. Teljesen tőle függtem, egy gondolatom nem volt nélküle, semmit sem tudtam elképzelni nélküle. És akkor vége? Csak úgy?! Kimentem a vasútállomásra azzal, hogy majd beugrom az első vonat alá, legyen vége mindennek. De csak álltam és álltam, nem mertem megtenni. Huszonöt vonatot vár-

tam meg. Aztán egész éjjel csak mászkáltam, beültem a tengerbe, ott sírtam, és végül valahogy csak hazakerültem, és amikor megláttam, hogy ez a pincér gyerek ott van a szobánkban, olyan vak düh jött rám, hogy meg akartam ölni mindkettőjüket, egy késsel hadonásztam, de aztán csak zokogtam, meg zokogtam, tehát szörnyű volt minden, nevetséges, ezek meg együtt nyugtatgattak engem, a pincér gyerek még simogatni is elkezdett, amitől én teljesen összeomlottam. Borzasztó megalázó volt az egész.

Na mindegy, befejeződött ez a kapcsolat is. És azóta érzem úgy, hogy már semmi nem fog történni az életemben. Képes vagyok heteken át szinte mozdulatlanul lenni egy szobában. Szinte nem is eszem ilyenkor. Nem jut eszembe semmi. Nem tudom, ki vagyok, mi vagyok, nem tudom, minek vagyok, tök mindegy, mit csinálok, hol élek, valahogy az egész életem ilyen tompaságban telik. Mint a *Cseresnyéskertben*, amikor egy pillanatra megszólal az a távoli hang. Azzal a különbséggel, hogy nekem az egész életem egy ilyen tompa bűgás most már. Nem tudok nevetni, nem tudok fölszabadulni, nem tudok akarni. Csak megtörténnék velem a dolgok. *Középpont nélküli ember* vagyok. Minden összemosódott. Nincsenek érzéseim. Amikor tavaly tök véletlenül valakitől meghallottam, hogy a Lóri AIDS-es lett, semmit nem éreztem. Se szomorúságot, se kárörömöt, semmit. Az égvilágon semmit. Pedig még akartam is valami szárnalmat kicsiholni magamból, de nem sikerült. Jacek beszélt mindig a középpontról, ahonnan minden kisugárzik, ahonnan jön az erő, amire figyelni kell, amit meg kell találni magunkban, ami visz minket tovább. És pontosan az volt a szép abban a néhány évben, hogy úgy éreztem, megtaláltam valamit. Szóban nem tudom elmondani, ahhoz nem vagyok elég okos, de éreztem, hogy egy-két évre megtaláltam ezt a valamit.

Egyébként érdekes, már tizennyolc éves koromban is megmondta az a festő, aki a felvételt készített föl, hogy ez a középpont hiányzik belőlem. Nem lehet tudni, milyen vagyok. Hiányzik belőlem az egyéniség. Hagyom magam, sodródok. Lóririval sokat füveztünk, de csak hasist meg marihuánát, és akkor tényleg kurva jól éreztük magunkat. Tök be volt löve szexszel az egész világ. De érdekes módon, azóta a fűhöz sincs már semmi kedvem. Egyszer-kétszer próbáltam, de annyira nem hatott, többet pedig nem volt kedvem bevenni, hogy tulajdonképpen az utóbbi időben szinte semmit nem szívtam. És csak azon csodálkozom, hogy egyáltalán mitől maradtam egybe, mitől működök. Hogy hogyan vagyok egyáltalán képes a szexre. Mert ha nem volnék rá képes, akkor egyszerűen nem is tudnám fenntartani magam.

Mert azt nem mondtam még, hogy a szakítás után aztán visszamentem Párizsba, kínlódtam a Jacekékkal néhány hónapig, de az is lehet, hogy egy évig is, egyébként érdekes, ezután tök elvesztettem az időérzékelésemet is, nem tudom, mi mikor volt, mi volt előbb, mi volt később, mennyi ideig tartott. Kiment belőlem az idő. Az biztos, hogy voltam egy ideig Amszterdamban is, Magyarországon meg Lengyelországban is jártam, aztán elmentem Aix-en-Provence-ba, talán egy fél évre, ott megint volt egy rövid kapcsolat, de nem érdekes, aztán megint elkezdtem a Salah-val az üzletelést. Azt mondtam, minden le van szarva, ha elkapnak, elkapnak. De sohasem kaptak el, pedig már nem is voltam olyan elővigyázatos, mint korábban, sőt kifejezetten kísértettem a sorsot; egyszer például annyira szétszórt voltam, hogy a vonaton kint hagytam az anyagot a zacskóban az ülésen, és jött a francia határőr, akkor kaptam észbe, de már semmit nem tudtam csinálni. Kurva nagy mázlim volt, oda se nézett, én bambán fölmutattam az olasz igazolványomat, és elment. Utána azért nagyon beszartam. Úgy elkezdett remegni a lábam, aztán az egész testem, hogy egyszerűen képtelen voltam megmozdulni. Valami sokkfélét kaphattam, de aztán szerencsére elmúlt.

Na, és azt kezdtem az előbb mondani, hogy egy-két éve visszajöttem Magyarországra. Most zömmel itt vagyok. És egyszer, szép tavaszi nap volt, báméskodok a Duna-korzón egy padon, ott, a szállodák előtt, amikor leül mellém egy nő. Illatos, ápolt, árad belőle a gazdagság. És elkezd beszélgetni velem, hogy mennyire nem szereti ezt a sok turistát, meg hogy ez a legszebb város a világon – ilyen hülyeségeket. Én csak hallgatom, hallgatom, meg hümmögök nagyokat. Mire akar ez kilyukadni? Aztán azt mondja, megiszok-e vele egy martinit. Na, ebben a pillanatban tök egyértelmű lett, hogy ez a nő fel akar engem szedni. Szép nő volt egyébként, de legalább húsz évvel öregebb nálam. Na mindegy, beültünk a szálloda teraszára, és miközben megrendelte a legdrágább whiskyt, elkezd kérdezgetni, és közben úgy bazsalyog rám, mint aki ott azonnal le akarja tolni a bugyogóját. Hogy milyen szép hajam van, meg szép hangom, ilyenek. És hogy meghív még valahová. Én csak néztem. Aztán beültetett a kocsijába, a legújabb Audi volt, tök baba, és egyből kéglire vitt. De olyan kéglibe, valahol Budán, fenn, jó magasan az egyik hegyen, amelyet csak amerikai filmekben láttam addig. És két órával azután, hogy leült mellém a padra, már ágyban voltam vele. Azt mondtam, ilyen nincs.

Na mindegy, azóta lényegében abból a százhuszezerből élek, amit tőle kapok. Nem sok, de nem is kevés. Ezért hetente egy délutánt, általában szerdán, vele kell tölteni, de néha hétvégén is elvisz valahová. A férje valami nagykutya. Egyébként tök kedves, odaadó és játékos. Kicsit sokat beszél, de most már nem figyelek oda rá, a teste alapján meg senki nem mondaná meg, hány éves. Teljesen egyben van. Érdekes, most már annyira megkedveltem, hogy ingyen is csinálnám vele. Észrevettem magamon, hogy mindig várom a szerdákat. Annyi eszem persze van, hogy ezt ne mondjam meg neki, mert azért kurvára anyagias. Lehet, hogy egy ilyen viszony nem a leggusztusosabb dolog, nem tudom. Én nem találok benne semmi kivetnivalót. Tiszta buli. Na, hát ez az én kis történetem.

Párizs–Budapest, 1999–2000